

ХЕРОЈИ НАШЕ СВАКОДНЕВИЦЕ

Херој наше свакодневице за **Мартона Рожу**, ученика 7. разреда је: **Ференц Рожа**

Херој наше свакодневице за **Балинта Апроа**, ученика 7. разреда је: **Иштван Међеши**

Наставник: **Саболч Каваи**

Основна Школа Ј. Ј. Змај, Кањижа

ПРЕДГОВОР

Као наставник историје већ више од пет година тражим од ученика 7. и 8. разреда да саставе родослов. Најбоље радове деца представљају у оквиру школског такмичења. Конкурс Хероји наше свакодневице је одлична прилика да резултате свог рада млади представе и у ширем кругу. Истраживање сопственог породичног стабла је из више аспеката корисно за децу. С једне стране се на тај начин одлично могу развијати разне методе истраживачког рада, а с друге стране упознају своје претке, што им ствара сигурну основу за веру у будућност, а имају прилику и да упореде садашњост са догађајима из прошлости. Сматрам, међутим, да је највећа вредност ове методе рада то што могу продубити, односно учинити приснијим однос између деце, тј. унука и старе генерације, тј. бака и деда. Ученици седмог разреда који су вршили истраживања су признали да су се изненадили када су сазнали кроз какве авантуре су им преци пролазили, често били у животној опасности и у веома тешким условима одгајали бројну децу. На основу тога је највећи допринос истраживања родослова то што данашњи млади људи с разлогом могу бити поносни на своје претке и на том основу изградити самопоуздање за будућност.

Тематика истраживања је одредила да у првом реду применимо метод „oralhistory“. Дакле ученици су се обратили својим дедовима и бакама, и на основу њихових испричаних усмена саставили рад. Деде или баке су испричали причу о својим дедама и бакама, па је тако успостављена директна веза између младих и њихових чукундеда и чукунбаба које никада нису упознали. Поред усмених извора се наравно појављују и предмети и писмене успомене. Да би схватили свеобухватна историјска догађања, односно да би истраживачки рад био објективан, деца су користила и одговарајућу стручну литературу, у првом реду радове из месне историје.

Током рада смо обратили пажњу и на то да прича о „хероју наше свакодневице“ буде уско повезана са најважнијим историјским догађајима места, тј. Кањиже, земље и света. Огромна вредност истраживачког рада је то што млади преко своје породице стичу увид у тајне месне историје, на основу чега јача њихов локалпатритозам и љубав према завичају.

На такмичењу деца у оквиру усмене презентације користе и плакат који су сами направили, што публици помаже да лакше схвати и прати резултате истраживања.

Саболч Каваи – наставник који је помагао при припреми

Избор МАРТОНА РОЖЕ за „хероја наше свакодневице“ је:

ФЕРЕНЦ РОЖА

Током израде родослова своје породице ме се највише дојмио живот прадеде са очеве стране, Ференца Роже, који је био пун авантура и животни опасних ситуација. Осим њега су додуше још двојица предака учествовала у првом светском рату, или како су га „некадашњи стари“ звали, у великом рату. Нисам га изабрао за „хероја наше свакодневице“ само због његових ратних година, него и због тога што је цео његов живот био обележен борбом и истрајношћу.

ФеренцРожа је рођен 3. новембра 1895. године у Кањижи. Његово детињство се није пуно разликовало од живота деце рођене у тадашњим сиромашним земљорадничким породицама. Око 90% становника Кањиже, или како се тада звала, Старе Кањиже је живело од земљорадње. После аустро–угарске нагодбе 1867-е године је унутар историјске Мађарске и овај градић на Тиси искусио брз развој. На крају XIX и почетку XX века је насеље почело губити ранији сеоски карактер и све више личило на град. У години нагодбе је основано прво забавиште, 1889-е је дуж Тисе кренуо железнички саобраћај, са железничком станицом, у години када је прадеда рођен је у Народном парку почела градња Вигадоа који је данас рушевина, 1901-е је за само годину дана изграђен завод за образовање девојчица који је основао Лајош Хајналд, а након десет година је данашњи изглед добила црква Светих анђела чувара, или како је и данас зову, „Велика црква“. Истински градски карактер је насеље које се од 1908-е и званично звало Мађарска Кањижа добило градском кућом која је завршена 1912-е године. Почетак економског процвата су означили Прва парна фабрика цигле и црепа Мађарске Кањиже коју је 1903-е основао Херман Гринфелд, а 1913-е користећи близину Тисе бања и фабрика сандука. И околна насеља су се брзо развијала. Ранији засеоци су постали нова насеља, као нпр. Мале Пијаце, Ором, Трешњеваца Тотово Село. Хоргош и Мартонош са дужом историјом су пак економски процват могли захвалити производњи и обради паприке која се проширила на утицај Сегедина. У Мађарској Кањижи се почео формирати тада још веома танак грађански-интелектуални слој, а до почетка XX века је због обавезног школовања деце почела ишчезавати неписменост.

У време дуализма су свој процват имала друштвена, културна удружења Старе Кањиже. Били су веома активни Културно друштво омладине Мађарске Кањиже, Добровољно ватрогасно друштво које је 1911-е у Торину победило на светском такмичењу, Израелско и Хришћанско женско удружење, Господска касина, Занатска читаоница, Удружење занатске омладине. Мој прадеда ФеренцРожа је као члан Добровољног ватрогасног друштва још пре великог рата учествовао у локалном друштвеном животу.

Ференц Рожа је имао петнаест година када му је умро отац, после чега је његова мати, моја чукунбаба морала да брине о школовању младог Ференца и његовог брата. Ономад су деца, нарочито она из сиромашнијих породица, поред учења морала да помажу и у пословима око куће и на њиви.

Прадеда је имао 19 година када је букнуо светски, или како су га ономад звали, велики рат. Са железничке станице у Мађарској Кањижи је транспортован у Суботицу у оквиру првог таласа велике војне мобилизације. Као војник 86. царског и краљевског пешадијског пука је из Суботице одмах пребачен на балкански фронт. Ова војна формација је основана 1883-е и према војној структури Аустроугарске монархије је функционисала на територијалном принципу. То је значило да су поједини региони били обавезни да дају одређен број војника. Територија попуњавања 86. ц. и к. пешадијског пука је осим Суботице обухватала градове Мађарску Кањижу и Сенту, као и срезове Бачка Топола, Сента и Стари Бечеј.

Ова формација је само кратко била на балканском фронту, јер је већ 8. септембра пребачена ја источни, тј. руски фронт. Војска монархије се тада налазила у веома тешком положају, јер је морала водити рат на два фронта. Руска војска је то искористила и заједничке аустро–угарске снаге потиснула до Карпата. Вероватно је због тога добио прекоманду из Србије и 86. пешадијски пук. Мој прадеда се, вероватно зато што је био млад, јављао и за храбре, често по живот опасне добровољачке задатке. Према његовом директном казивању су у односу на ратне услове тада били прилично добро опскрбљени, чак су пре озбиљних ангажовања добијали и рум. То је вероватно било потребно да би војници лакше поднели животну опасност. Још пре каснијег трагичног рањавања је лакше рањен у јесен 1914-е. О тој чињеници сведоче бројна одликовања из првог светског рата. У пролеће 1915-е је заједно са двојицом сабораца кренуо у извиђање негде на источним обронцима Карпата. Нападнути су артиљеријом и граната је на лицу места убила двојицу сабораца, а њега тешко ранила. Много шрапнела му се забило у руке и ноге, али је најтрагичније било што је изгубио једно око. Сатима је беспомоћно пузао преко бојног поља, када су га нашли Руси. Непријатељ га је часно пребацио у војну болницу, а после оздрављења је доспео у заробљенички логор. Како је моја бака причала, ни овај заробљенички логор није био превише строг, јер је недуго затим доспео на један салаш у Источној Украјини. Тамо је радио пољопривредне послове и у односу на ратне услове имао поштен смештај и храну. Причао је да су се мештани добро опходили према њему и још једном заробљенику из Кањиже. Најстрашније је било што су код куће мати и брат мислили да је пао на руском фронту. Стално га је мучила чежња за домом. Пошто су за свој рад добијали и нешто пара, штедели су и са другим заробљеником из Кањиже планирали да побегну.

У међувремену су се у Русији догађале огромне промене које су имале утицаја и на судбину мог прадеде. Због тешких ратних губитака је у царевини владало огромно незадовољство, па је у фебруару, а потом у октобру букнула револуција. После потоње комунистичке револуције су на власт доспели комунисти на челу са Лењином, или Бољшевици како су из звали у Русији. У земљи су владале хаотичне прилике. Избио је грађански рат. Вест о Бољшевицима који су прокламовали равноправност међу људима је доспела и до места где је привремено боравио и мој прадеда. Тада је већ прилично добро говорио руски и схватио да нове идеје нису превише популарне у кругу тамошњег становништва. Револуционарни хаос је у сваком случају добродошао

двојици заробљеника из Кањиже, па су после три године побегли. Без озбиљнијег плана су кренули ка југозападу и после три месеца пешачења, како је прадеда причао својој ћерки, тј. мојој баки: „Угледали велику цркву у Кањижи“. Био је веома прљав, гладан и уморан, када се утетурао кроз капију мајчине куће. Радост је била неизмерна. Јавио се властима, али пошто су му руке и ноге биле пуне ожиљака и изгубио једно око, признали су му статус ратног инвалида. На мајчиној укусној храни је брзо ојачао и после два-три месеца већ радио на њиви, као што је то чинио и пре великог рата.

Рат је завршен у јесен 1918-е и положај Мађарске Кањиже се променио. Аустроугарска монархија се распала и насеље је припало Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца. Поред ратних губитака – садашња општина Кањижа је бројала 1123 жртве –, локално становништво, у великој већини Мађари, су ову промену границе доживели као тешку трагедију. Нова јужнословенска држава је Мађаре и припаднике осталих националних мањина третирао као грађане другог реда. Са територије данашње Војводине је добровољно или на притисак нових власти отишло око 40.000 Мађара. И из Мађарске Кањиже је у Мађарску пребегло више од хиљаду Мађара. Положај оних који су остали је отежавала околност да су емигрирали углавном школовани људи, учитељи, лекари, адвокати, дакле интелигенција. Прадеда и већина њему сличних земљорадника са мало земље је остала. Кренуо је у нови живот тешко радећи, као инвалид и са једним оком. Нису га сломили ни велики порези, ни атроцитети нових државних власти. Осим земљорадње је на локалној железничкој станици радио и као утоварач. Обновio је везе са пријатељима од пре рата, викендом одлазио за забаве „ватрогасаца“, па и на ономад веома популарне балове. „Херој свакодневице“ је живео свој свакодневни живот.

Развој Кањиже од пре првог светског рата је у двадесетим година заустављен. Људи су имали много проблема, с једне стране због ограничења која су наметнута од нове државе, а с друге стране због економских тешкоћа. Како је причао прадеда, локалном становништву је јако тешко пало то што су чланови градске управе именовани од стране виших органа, и што су на чело Мађарске Кањиже, односно како је преименована, Старе Кањиже обично постављали „као награду“ људе из Србије који су били блиски властима. Свакодневни живот је био тотално проткан корупцијом. Ову тешку ситуацију је додатно погоршала светска економска криза 1929-е године. И у Кањижи су владали велика незапосленост и сиромаштво. За ФеренцаРожу се за 1929-у годину ипак везују лепа сећања. Тада је оженио Ержебет Бату,моју прабаку.Многи би се због ратног рањавања предали судбини, али се ФеренцРожа и са 34 година прихватио да оснује породицу. На тај начин ја и наша бројна породица можемо да захвалимо свој живот његовој истрајности.После тога је мој прадеда радио још више, наине одгојио је петоро деце. Нажалост троје од њих нису доживели одраслу доб.

Током другог светског рата су мој прадеда и Кањижа доживели више преврата и промене граница. У пролеће 1941-е је ушла мађарска војска, и пошто мој прадеда више није био погодан за војну службу, задужен је да на улици пази да се поштује наредба замрачивањаи другим одбрамбеним задацима.

После рата је пристојно оженио, удао децу и само после тога је могао и хтео да се одмори. Под старе дане је једним оком и уз помоћ лупе прочитао три тома књиге о првом светском рату, да би се присетио својих ратних година, борби и трогодишњег ратног заробљеништва. Имао је 78 година, када је 1973-е преминуо. ФеренцРожа је уживао велико поштовање не само у кругу своје породице, него у целом граду. Био је познат као марљив, истрајан, побожан човек окренут својој породици.

Поносан сам на свог прадеду који може бити пример и становницима данашње КањижеXXI века. Уживао сам у разговору о старим временима баком, јер на тај начин нисам само дознао о свом прадеди много ствари на које могу бити поносан, него сам и проширио своја сазнања о старом XX веку који је често био окрутан.

Коришћена литература:

- Molnár Tibor: Kanizsa Község I. Világháborús Hósi Halottjai. Logos grafikai műhely, Tóthfalu 2003.
- Molnár Tibor: A Bácskai Tiszamente I. Világháborús Hósi Halottjai. Zenta, 2015.
- Kávai Szabolcs: Magyarkanizsai Társadalmi Egyesületek 1945-ig. Szeged, 2008.
- Urbán János: Lángérdem. 1989.
- Fejős–Forró–Kávai: Kanizsai képeslapok. Szeged, 2013.

Избор БАЛИНТА АПРОА за „хероја наше свакодневице“ је:

ИШТВАН МЕЂЕШИ

Док сам састављао породично стабло, јако много сам разговарао са баком и међу прецима ме се највише дојмио живот чукундеде Иштвана Међешија. Његова истрајна марљивост, богат животни пут и његова трагична смрт су ми помогли да ближе упознам историју XX века. Живот мог чукундеде су обележила два светска рата, промене граница, епохе економског процвата и криза.

Иштван Међеши је рођен 1878-е у Мађарској Кањижи. Био је шегрт и учио за зидара. У Старој Кањижи где се углавном живело од земљорадње, то је била новина, али је мој чукундеда послушавши родитеље ипак изабрао овај занат, што је одредило цео његов живот. За зидара је на високом нивоу изучио управо у оном повољном периоду када је економски развој у целој Аустроугарској монархији повукао и грађевинарство. После нагодбе (1867) је у Краљевини Мађарској почео брз процват свих грана индустрије, као и културног живота. Тада је Будимпешта постала светски град, тада су изграђени мостови Ержебет, Франц Јозефи Маргит, железничке станице Њугати и Келети, зграда парламента. И Мађарска Кањижа се од једноставног бачког села у пола столећа после нагодбе развила у град. Тада су основане Прва парна фабрика цигле и црепа Мађарске Кањиже, фабрика сандука, у коју је сировински материјал, дрво допремано Тисом из североисточних делова тадашње Мађарске који су били богати шумама. Изграђена је железничка мрежа са локалном железничком станицом (1889), непосредно пред избијање светског рата је изграђена бања, у коју су и издалека долазили имућнији који су желели да оздраве. Посебно бих истакао две зграде од пре првог светског рата које се везују и за мог чукундеду: завод за образовање девојчица који је основао надбискуп из Калоче Лајош Хајналд и градску кућу.

Иштван Међеши се одмах после година шегртовања оженио веома млад. Његова жена Розалија је приликом удаје имала само 14 година, али како је причала бака, тада уопште није било неуобичајено да се бракови склапају тако рано. Чукундеда је, као млади зидар, одмах почео да гради породичну кућу. Ова кућа која се може схватити и као мајсторски испит, и данас стоји у улици Светог Јована. Свега месец дана после завршетка куће је рођена њихова прва девојчица, Розика, која је нажалост убрзо умрла. Друга ћерка, Ержебет је рођена 1903-е и живела цео свој век сама у Кањижи. Следила је Јоланка која се после удала за најбољег и најимућнијег месара у граду. Њихова четврта ћерка, Гизела је касније доспела у Будимпешту и тамо живела са мужем и два сина. Онда се родила Вилма, моја прабака. Она се удала за талентованог обућара и изродили су петоро деце. После моје прабаке је стигао дуго очекивани син, Лајош. Чукундеда је желео да му преда своје грађевинско предузеће, али он се радије определио за обраду дрвета. Правио је играчке за децу, од којих су надалеко познате домине биле најзначајније. Пета ћерка у породици је била Маргит, а потом је рођен Јожеф. Убрзо се показало да њега интересује религија па је после завршетка теологије постао свештеник у Мађарској. Претпоследње дете је био син Миклош који је изучио за трговца и касније

добрио троје деце. Као последња се родила Ана, чији муж је касније био директор локалног трговачког предузећа.

Поред бројне деце је Иштван Међеши пуно радио и на почетку XX века већ основао своје самостално грађевинско предузеће. Изградио је много породичних кућа у Кањижи у годинама пред велики рат. Прва значајна јавна зграда која се везује за име грађевинског предузетника Међешија је био завод за образовање девојчица фондације надбискупа из КалочеЛајошаХајналда. Надбискуп је још 1890-е основао фондацију од 40.000 форинти са циљем да се под руководством Школских сестара Наше Госпеу Старој Кањижи изгради школа са интернатом за девојчице. Дискутовало се више од деценије да ли да се оснује забавиште или основна школа, евентуално основна школа допуњена четворогодишњом грађанском школом. Жупник из Старе КањижеМађашМартон је био за забавиште, али су градски оци на крају одлучили да се изгради девојачка школа са интернатом. Догађаји су се убрзали 1897-е године, када су градски судица Ђерђ Попович и већ споменути жупник МађашМартон – први директор будућег завода – узели ствар у своје руке. Расписали су конкурс за нацрт нове зграде и утврдили услове уговора. На чело одбора који је требао изабрати нацрт је постављен општински инжењер др Шандор Чука. На конкурс је приспело 16 радова од којих је изабран онај под шифром „два црвена круга, са црвеном дијагоном“, архитекте Виктора Колбенхејера из Будимпеште. Пошто је прихваћен план, 1899-е је следио конкурс за извођење радова. У пролеће следеће године је приспело 7 конкурсних пријава. Победио је предузетник из Ходмезевашархеља Петер Кружлич, јер је он био вољан да отпише највише од планираних трошкова. Упркос томе се, међутим, повукао и радови су препуштени мом чукундеди ИштвануМеђешију. Изградња је почела у мају 1900-е и убрзаним темпом је у јуну 1901-е једноспратна

Нова школа била завршена. Ономад, када још нису постојале моћне грађевинске машине, то је био озбиљан учинак. На грађевини је стално било запослено 16-24 радника.

Нова зграда је посвећена 9. септембра и настава је могла да почне 15-тог. У првој школској години се 15 учитеља-наставника бринуло о васпитавању и поучавању 112 девојчица. Тада је мање од половине ученица (49) било из места, остале су дошле углавном из Аде, Бечеја, Сенте, али и из удаљенијих насеља у Бачкој, већином немачког матерњег језика (у првој години 21) да би становале у интернату у Кањижи и научиле мађарски.Предмети које су имале данас звуче помало чудно. Нпр. Ручни рад, црквено певање, краснопис, физичке вежбе, економија, математикаи француски као страни језик. Током првог светског рата је школа једно кратко време служила као војна болница, а после рата је нова Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца национализовала завод, и од тада су девојчице и дечаци могли похађати мешовита одељења основне и грађанске школе. Данас се зове Основна школа „Јован Јовановић Змај“.

Предузеће ИштванаМеђешија је делом изводило радове и на градској кући у Кањижи.Градска кућа је и данас понос житеља и један од стубаца градског карактера насеља. Оно је 1908-е подигнуто на ранг града са сенатом, што је тадашње градске оце

подстакло да на месту раније општинске куће подигну модерну градску кућу. Исте године је расписан конкурс на који је приспело 29 радова. Комисија у саставу архитекта Бела Лајтерсдорфер, инжењер ДежеПалфи и инжењер директор Иштван Пфајфер је прегледала планове. Изабрали су рад архитекте Золтана Рајса из Будимпеште, који је послат под шифром „Срце“. На самом почетку су се јавили финансијски проблеми, јер би извођење радова према овом плану коштало 418.000 круна, што је далеко надмашило прописаних 250.000 круна трошкова. Због тога су архитекту замолили да модификује првобитни план. У коначној верзији су одбачени последње крило зграде, торањ, део водовода и неки ситнији детаљи. На конкурс за извођаче радова је пристигло 10 понуда, од којих је прихваћена она мог чукундеде, Иштвана Међешија који је добио извођење земљаних, зидарских и изолационих радова на новој градској кући.

Изградња градске куће је почела 9. марта 1911., а до краја 1912-е године су се службе могле уселити у нове канцеларије. На десном крилу приземља зграде облика „П“ се сместила полиција у удобним канцеларијама и полицијском касарном. Ту је био и затвор. На левом крилу су смештени шалтери, рачуноводство, главни градски лекар и градски порески уред. На спрату су били скупштинска сала, десно од ње већница и канцеларија градоначелника. То је иначе и данас тако. На десном крилу на спрату су се налазили економско одељење, сиротињско поверенство и матични уред. На левом крилу на спрату су смештени одсеци главног бележника и привреде, регистратура и канцеларија архитекте. Грејало се веома практичним и модерним системом централног грејања.

Иштван Међеши није случајно могао понудити најповољније услове на конкурсима за изградњу завода за образовање девојчица и градске куће. Кључ је била циглана коју је мој чукундеда основао. На ободу града, у малој циглани „крај језера“ су производили јефтине, а квалитетне цигле, чиме су умањени трошкови градње.

Мој чукундеда је осим својих пословних активности активно учествовао у друштвеном и животу заједнице. У време дуализма је у Мађарској Кањижи било јако много разних друштвених и културних удружења или како су их онда звали, друштава. Иштван Међеши је био истакнути члан Занатског друштва и његовог председништва, који су пре првог светског рата организовали бројне балове, позоришне представе и јавне манифестације. Пошто је мој чукундеда приликом избијања великог рата имао већ 36 година, у првом таласу мобилизације није врбован, али је на крају рата (можда 1917-е) и он служио на фронту. Нажалост није волео да прича о ратним годинама, па о тој етапи његовог живота нисам могао пуно сазнати.

После завршетка светског рата и тријанонског мира је Мађарска Кањижа доспела у оквир нове јужнословенске државе. Морао је опстати у новим, много лошијим условима и економским односима, али је успео. Чак је и светску економску кризу 1929-е пребродио уз мање тешкоће, и 1938-е је почео рад на трећој грађевини која је веома значајна за Кањижу. Добровољно ватрогасно друштво основано 1889-е године, које је 1911-е у Торину победило на светском такмичењу је одлучило да уместо оронуне

ватрогасне касарне подигне нову. Предузетник Иштван Међеши је уговор о градњи нове ватрогасне зграде потписао 25. маја 1938. године. Мој чукундеда је нови ватрогасни дом саградио према плановима архитекте ГезеКемења. О завршетку радова је секретар удружења известио на скупштини одржаној 28. јануара 1940-е.И данас је ту седиште ватрогасаца Кањиже.

Други светски рат је поново донео промене граница у живот становника Кањиже, па тако и мог чукундеде. На Ускрс 1941-е је у Мађарску Кањижу ушла мађарска војска. После промене власти је наставио да води своје грађевинско предузеће. Иако се никада активно није бавио политиком, у јесен 1944-е су Титови партизани заједно са још 53 Мађара из Кањиже погубили и њега. Сахрањени су у масовној гробници у близини Тисе.

Тако се трагично завршио један животни пут испуњен радом. Као и остали члановимоје породице сам веома поносан на свог чукундеду. Рад на породичном стаблу је пружио изванредну прилику да се удубим у догађаје из прошлости и преко живота свог чукундеде сам се упознао и са историјом свог родног града, Кањиже у XX веку.

Коришћена литература:

- Forró Lajos: Jelöletlen Tömegsírok. Szeged, 2007.
- Kávai Szabolcs: Emberségünk Vára. Tóthfalu, 2001.
- Urbán János: Lángérdem. 1989.
- Kanizsa Kincsei. Szeged, 2014.
- Kávai Szabolcs: Magyarkanizsai Társadalmi Egyesületek. Szeged, 2008.
- Чланак под насловом „Az Új Városháza“(Нова градска кућа) Золтана Валкаија у новинама Új Kanizsai Újság. 2010., XVII, бр. 42.

ПРИЛОЗИ

Уз рад Мартона Роже:

1. Породично стабло Мартона Роже
2. Фотографије Ференца Роже из школских дана и пред одлазак у војску
3. Потврда власти Краљевине Југославије о инвалидитету
4. Формулар о пријави из 1944-е
5. Потврда да је ФеренцРожа изгубио десно око

Уз рад Балинта Апроа:

1. Породично стабло Балинта Апроа
2. Фотографија Иштвана Међешија као одраслог човека
3. Завод за образовање девојчица изграђен од фондације Лајоша Хајналда
4. Нацрт, првобитни план изгледа и реализована зграда градске куће у Кањижи